

ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת
Public Art and Early Media Archive

אוסף עדינה בר-און
גב' דיוויס, 1981
טקסט, צילומים, גזרי עיתון, תעודה

Adina Bar-On Collection

Ms. Davis, 1981

Text, photographs, news clips, certificate

המכון לנוכחות ציבורית
המרכז הישראלי לאמנות דיגיטלית, חולון
למידע נוסף צרו קשר דרך archive@digitalartlab.org.il

The Institute for Public Presence
The Israeli Center for Digital Art, Holon
For further information please contact us at archive@digitalartlab.org.il

A short text was handed out to the audience before the presentation of "Ms. Davis", at the Haifa Museum, on November 10th, 1982. It read:

"A performance that depicts different aspects of the lady's personality. In the performance's 1st section, Ms. Davis sits, for the duration of 20 minutes, by a gold table. She is explaining something about, herself, perhaps, her life. She is very expressive, immersed in movement of only face and hands without voice and text. The experience is a visual one.

In the 2nd scene of the performance, Ms. Davis is portraying either different aspects of her personality or more extreme features than those exposed in the 1st scene. She removes her shoes, changes her dress to a comfortable outfit and, and for the duration of 30 minutes, she performs in dynamic movements, without any articles, texts and sound; this section is an attempt to create a ritual of joy by means of the performer's ecstatic expression and with the aspiration of provoking a cathartic reaction in her viewers."

In August 2016, I write: In several performances during the 1980s and 1990s, as in the performances *Sky*¹, *Whao*², and *A Tribute*³, I had created scores⁴ that included excerpts which were not thoroughly worked-out and were intended to be improvised, in front of the audience, during the actual presentation. I relied on the rather unmediated meeting with my audience to ignite inspiration. In the short text, which I quoted above, I wrote: "... an attempt to create a ritual of joy by means of the performer's ecstatic expression and with the aspiration of provoking a cathartic reaction in her viewers." In those years, Expressionism in painting, Modern Dance, and the Rock music scene, could be described as lurking. While in those manifestations, the ecstatic was transmitted, in whichever media, by dynamic movements of limbs, torso, and voice, my performances put an emphasis on smaller muscular movements of the respiratory organs, stomach, and face. Therefore, though very intense and ecstatic, my performance-work has also had an introverted quality. In my classes I instruct my students to aspire to "minimal movement with maximum expression", since to my way of understanding, the less forceful expression will benefit communication.

During my improvised excerpts I expect a "cathartic reaction" of my viewers, but I do not instigate a loss of self-awareness. Rather, I encourage a keen consciousness of one's self, in another's vulnerability.

¹ *Sky*, 1980, Tel-Hai 80, a Contemporary Art event, Israel; The Tel Aviv Museum of Art, Israel; The Haifa Museum of Art, Israel.

² *Whao*, 1996, Fenomena Festival of Performance; Jerusalem, Israel.

³ *A Tribute (to Peace)*, 1985, Nizana Terminal, Israel.

⁴ "Score" is what I term the planned sequence of actions, in my performances.

Ms. Davis, 1982

Movement consultant: Ronit land

Visual Design: Daniel Davis

The Acre Festival of Theatre 1982, Israel

Julie M. Gallery, Tel Aviv, Israel

Tel-Hai 83, a Contemporary Art event, Israel

Haifa Museum of Contemporary Art, Haifa, Israel

ארכיון אהרון ציבורי ומודיה מוקדמת

מכון לזיכרון וטכנולוגיה
INSTITUTE FOR PUBLIC PRESENCE
מגדל המדען החדש

Public Art and Early Media Archive

ארכיון אמנות אינטרנציונל ומדיה מוקדמת

P

Public Art and Early Media Archive

ציבורית ומדיה מוקדמת

מכון תרבות וחינוך
מכון תרבות וחינוך
מכון תרבות וחינוך

Public Art and Early Media Archive

ארכיון אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת

IP
מ

מרכז המידע והפרסום
של משרד התרבות והעניינים
מאז 1987

THE PUBLIC CENTER
ARTLAB
ONLINE ART HISTORY

Public Art and Early Media Archive

בית מנות ציבורית ומדיה מוקדמת

IP

מכון לתוכנית ציבורית
INSTITUTE FOR PUBLIC PRESENCE
מנהל התכנון והמדיניות

THE ISRAELI COMMISSION
ART LAB

Public Art and Early Media Archive

תנוות ציבורית ומדיה מוקדמת

IP

THE ISRAELI
ARTS
COUNCIL

מכון תרבות וידיה
מסדית תרבותית
מסדית תרבותית

Public Art and Early Media Archive

הכל נושם

"גב' דייוויס" — תיאטרון יחיד של עדינה
בראון; הופעה בגלריה ג'ולי מ., יום שישי
8.4.83

המיצגים של עדינה בראון עברו הסבה
שמית והם נקראים עכשיו תיאטרון-יחיד.
הכותרת הזאת אכן מתאימה לחלק הראשון של
המופע "גב' דייוויס", שהגישה בגלריה ג'ולי מ.
בראון, בשמלת כתפיות שחורה ותיאטרלית,
ישבה כרבע שעה ליד שולחן מוזהב ותיאטרלי
אף הוא, באמצעות תנועות ידיים והבעות פנים
לבד ניסתה לשרטט את עולמה המנטלי של
אווה גב'. המלה לשרטט טעונה במקרה זה,
ביותר ממשמעות אחת.

כמו רבים מאמני הבודי-ארט, בראון
משרטטת או מציירת באמצעות גופה קווים
וצורות בחלל ובזמן. הקו הוא לפעמים מרוסק,
קצבי ועצבני. לפעמים התנועה מזכירה משיכות
מכחול רחבות, ארוכות-נשימה ונדיבות, או
הטחות אקספרסיביות. התנועות יכולות להיות

קטנות, סגורות ומעודנות. ובמקרים אחרים גדולות, גסות ופתוחות. הקנטורים ברורים ומגודרים במקרים אחדים, ובאחרים מטושטשים וממוסמסים — ויש עוד כהנה וכהנה רכבי קו וצורה בתנועה.

הסיטואציה המגבילה של שולחן פלוס כסא היא מעין מסגרת הפעילה של גב" דיוויס. הכנסת הגורם האנושי, החי נושם ומגיב, אל תוך מושגים השואלים מתחום האמנות הפילסטית, עושה את המופע לאירוע דרמטי נארטיבי, שנקומים בעולם היתארטון, זאת, חרף העובדה שגב" דיוויס איננה מנסה לספר סיפור. הגב" נמצאת שם כלבוש מסוים, ליד עצם בעל פונקציות מסוימות, וגם אם הפעילות שלה איננה קונקרטי, נאלץ הצופה להמציא את הסיפור והדרמה שלה.

לבראון יש תחומים של שחקנית טובה. לגופה ולפניה יש נתיחות חזקה וקשה להתיק מהם עין. גם כשהפעילות שהיא מבצעת באמצעות משעממת ליד בראון יפה מאוד — ואין לדלול בכך. ויפה איננו תחון יציבה כלבד, אלא איכות דימוינית המוקרנת על סיבתה, רותית לנד עוזרת לבראון מזה שנים בעיצוב המופעים שהיא מבצעת. בראה לי כמה שהשתיים עושות בתחומים המצוינים של בראון איננו מספק. בראון מנסה לעשות לבדו הגאון את מה שחקי ברבריאן עשהה לקול האנושי. אבל פעמים רבות במהלך המופע שלה, נשארת הבדיקה של האפשרויות הגלומות בגופה כרמה של בדיקה גולמית כלבד — אטיוד שאינו מוזיק אותה הלאה. במיוחד בולט הדבר בחלק השני של המופע, שכבראון נעה בחלל כלי ההעזר במסגרת בעלת אופי תיאטרוני.

ההכנה טוענת כי בחלק השני מוצגת התפתחות מרחיקת לכת עוד יותר של תכונותיה של הגב" אך הגב" הרחיקה לכת עד כדי כך שהלכה לאיבוד. איבון רינר, למשל, מגבילה את הסגנון, והאופי והאיכות של תנועתה כאלה ואחד מגבלות וסוגים. אך בתוך אלה היא יוצרת תחושה של תנועה הזורמת בחופשיות מדרומה. בראון, לעומת זאת, נהנית לאכזרית מחופש כמעט טוטלי בחלק השני. היא יכולה להרשות לעצמה לשנות סגנונות תנועה והבעות פנים ככל העולה על רוחה; היא יכולה לחגוג את הגוף והאקספרסיה שלה כמעט ככל אופן שיעלה בדעתה; אך החופש הנפלא הזה הופך לאבן נגף רצינית. עודף האקספרסיה נעשה מעין עיסוק בעל אופי תרופתי מכין בחלקו. התנועה האקלקטית והפכת למיינרית והסיכויים הפעלתים סביב לקורבן של עצמה לנרקסיום שאינו צריך לעניין את הצופה. מה שנחנך לבראון הוא במאי שיכנס את כלי הביטוי היפה והמויוחד שלה למסגרת ברורה ומגודרת יותר. חזי לסקלי

לתוך אופוזיציה קיימת בספרות העברית, שנוסחה הרבה לפני שניטשה החל בכלל לכתוב, הקושי הוא. אומר ברינקר, להבחין מתי פועלת עדיין אותה אופוזיציה משכילית ומתי נכנסים רעיונות ניטשאים מובהקים — ופה, למרבה הצער, הצביע ברינקר על הקושי אבל לא על הכלים לאיתור ההשפעה. הנקודה המרכזית ביותר שלעלה בהצגה היא, שפילוסופיה המכונה ליחיד, כמו זו של ניטשה, והולכת ומרחקת מההכונות הקולקטיב — המשמעות הכוללת ביותר שלה בהיקלולתה בספרות העברית היא ההכונות לחיי הקולקטיב. כשנכנסת הפילוסופיה הניטשאנית לספרות העברית, היא הופכת להיות בעלת משמעותות לחיי הציבור והעם בישראל.

לברנקר אין כל בעיה להצביע על עוצמת ההשפעה של ניטשה על מחשבתם של סופרי הדור, שקלטו את תורתו, למדו אותה וכמה מהם תמעינו אותה; הקושי מתחיל כשהוא עובר לנסיון לשרטט את השפעתם של ניטשה על הספרות. על הקושי בחקר היחסים בין מושפע למשפיע אפשרות מצביע ברינקר כבר בראשית דיון. בין אמנות ציבורית ולידה מוקדמת

יד עם זאת, דומה שהיה לו קל יותר לאפיין תופעות של השפעה לו הצביע ביתר בהירות על מרחק של מחקר כזה, או על שינוי ולחקר ההיסטוריה של הספרות, או התפתחות הספרות האליטאית, או אפיין מוקרי השפעה על הספרות העברית המתחדשת (שהם) ברינקר, שכלל הידוע לי עולם ביחסים שבין הגות לספרות או בין הצהרת הכוונות של היוצר לבין התוצאה שכתב. יצירה יחסית לחוסר זהה מתוך עניין כלבד, כלי שרצה להצביע על "חשיבות" או "מרחיקות" מחקר כזה — לא סימן הפעם אפילו את הקנטורים החיצוניים של תחום הדיון הזה. כך, קצת חלוש באוויר וכלי שיוגדר מיקומו ותפקידו, קירטע לו הדיון כניטשאניות העברית בין הגות המזוהרת של בריצ'בסקי ובין היגיון יצבורי הכדוריים של י.ח. ברנר. מבלי שהצטיירה מסכת אחת כוללת, לא עקרונית — אופני השפעה, אסימילציה של חומרים — ולא תאוריה — מה מקומה של השפעה זו על השפעות אחרות, וכדומה.

בעיה מסוג אחר לגמרי עמדה בפני פרופ' אסא כשר, שגם הוא ניסה לשרטט מעין יחסים בין חשיבה פילוסופית לבין תוצר ספרותי — או אמנותי בכלל, לצורך העניין. השאלה "מהו סיפור פילוסופי" קיבלה, כסופו של דיון, תשובה מעין זו: סיפור פילוסופי הוא אותו סיפור שהתימה המרכזית שלו היא אחד הנושאים הכלולים בהגדרת הפילוסופיה שתן משימה שיש לו הסמכות להגדיר פילוסופיה. לשכשר ניסח את הדברים בדיוק כך. הוא בנה,

כמו שבנויות כל הרצאותיו המבריקות והמהפנטות, שורה של הגדרות שהנהירו יותר ויותר את תחום הדיון. ראשית, מהו סיפור — שואל כשר, ומרחיב להגדרה המוסדית המקובלת היום (באוניברסיטה בראל"ן היא ההקבלה קצת כמו פצצה אטומית בחלל האקדמי) של "טקסט, נאשנים הפועלים במסגרת סמכותם בעולם הספרות נותנים לו מעמד של קנדידט להערכה" שנית, מהי פילוסופיה — ושבו, ההגדרה המוסדית: אלא שפה, בהיס דעת קל במעקב, חורג כשר וטוען שעכשיו, אחרי שקמר שפילוסופיה היא הדבר אשר אלה השייכים לעולם הפילוסופיה קבעו שהוא פילוסופיה, מותר לו — הוא — שמאלא שייד לעולם זה — להיעזר הגדרה משלו. הוא מאפשר, כמובן, גם לאנשי הספרות לפעול בדרך דומה — אולם כשהוא דן בטקסט הספרותי לא נדרש כשר לצמצום ההגדרה המוסדית הרחבה, ואילו כשעקב לתחום הדיון הפילוסופי פתח היה לו מסביב יותר מדי אזור, והוא חמק חיש קל לגבול הדיון של "פילוסופיה עוסקת בהשקפות עולם" וכשר, כמובן מפרט כאן, מכאן — מהו סיפור פילוסופי? — סיפור שיש לו ערך בעצמו, בהצדקה או במימוש של השקפת עולם" (שעוסק בתיאור ההשקפה, בשאלה מדוע היא טובה, ובתיאור ההתנהגות הנדרשת לפיה).

מהו, אם כן, סיפור לא פילוסופי? למשל, סיפור הנוסע שאלות של יהדות או ציונות או ארץ-ישראל, כמו "מנוחה נכונה" של עמוס עוז — אינו בעל עניין פילוסופי, אומר כשר. שאלות הציונות והזהות היהודית אינן שאלות פילוסופיות, רבים מספורי עגנון, הדנים בשאלת האדם היהודי ולא בשאלת האדם בכלל אינם בעלי עניין פילוסופי. המסגרת העקרונית הושלמה — עכשיו לא נותר אלא לענות על כמה שאלות קלילות, כמו באיזה אופן מתחבט הדיון הפילוסופי ביצירה הכדורית. אין מחלוקת את התימה האידאית מתוך היצירה, מה בונה אותה במבנה העומק ומה במבנה השטח ואין מאתרים אחר, ועוד כהנה וכהנה שאלות שהן, כסופו של דבר, הדיון המעניין. כשר, שסייר בתחום את דיונו למסגרת הדיון הז'אנריסטי וטען לעקרון כלול הציב, למעשה, כותרת ממחיית רק אותו — מטבע ההגדרות שלו-עצמו — לקצוזה סיפורי שהתימה שלהם היא אחת, זאת, לאחר שפסל בראשית הדיון מיון לפי הקורים המשותפים ליצירות, מתוך שזה אינו קיים ביצירת האמנות. אין כל פסול במסגרת שהציב כשר. השאלה היא למה היא חשובה.

אורי לובין

ארכיון אומנות ציבורית וחדר מידע

P&A

ARTLAB

ארכיון אומנות ציבורית וחדר מידע
תחום המחקר והחינוך

Public Art and Early Media Archive

כלי יפה, חופש נפלא – עדינה בראון ב"גב' דיוויס"

יאטרון דיחיד של עדינה בר-און

"גב" דיוויס"

עיצוב חנועה - רונית לנד

עדינה בו-און למדה בבצלאל, עוסקת בשנים האחרונות בהצגות יחיד שהוצגו במוזיאונים, גלריות, פסטיבל חל-חי 80 פסטיבל ישראל 82 ופסטיבל עכו 82. בהצגותיה עושה ניסיונות לגשר בין עבודתה וקהל מגוון של ילדים, וקהל מוזיאוני וכמו כן קהל ברחוב. בשנים האחרונות עובדת עדינה בר-און עם רונית לנד אשר למדה באוניברסיטת לונדון אצל מכס קנינגהם ואנה הלפרין בארה"ב. עבודתן יחד גבשה הופעות, היאטרון ממוסדות ומגובשות יוחר.

"גב" דיוויס"

מופע המחזמר היבטים שונים של האישיות של הגב' בקטע הראשון הגב' דיוויס יושבת במשך 20 דקות על יד שולחן זהב ומתארת באמצעות פניה וידיה בלבד מעט מקורותיה. חיבוריה הם אקספרסיוניסטים מאוד ואינם נעזרים בקול ומלל. התוויה היא חזותית.

בקטע השני של המופע גב' דיוויס מגוללת צד אחר של אשיותה של הגב', אן התפתחות מרחיקת לכת עוד יותר של חלוצותיה בחמונה הראשונה. גב' דיוויס פושטת את נעליה

מחליפה את שמלתה בלבוש נוח ומבצעת במשך 30 דקות חנועה דינמי ללא סיוע אביזרים טקסטים או פס-קול. קטע זה הוא ניסיון לכנות פולחן לשמחה באמצעות יכולת הביטוי האקסטטי של השחקנית. מתוך רצון ליצור חגובה כמעט קטרסית אצל

הצופה.

הפסטיבל לתיאטרון ישראלי אחר תשמ"ג

עכו העתיקה 10. 6. 1982 - 2. 10 - יט תשרי תשמ"ג

תעודת משתתף

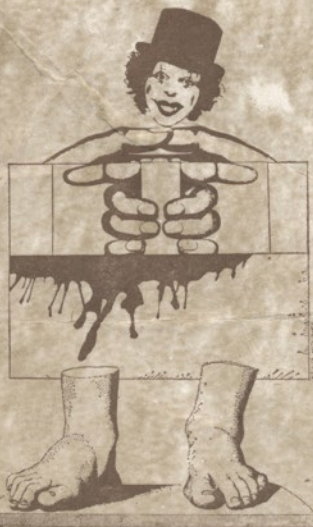
ארכיון אמנות ציבורית ומזיה מוקדמת

בר-אין

מסמכים וציורים
אמנותיים וציבוריים
מסמכים וציורים

גל דוויס

Art and Early Media Archive

לקח חלק בפסטיבל עכו 1982

ותרם להצלחת הפסטיבל

בהוקרה

[Handwritten signature]

הנהלת הפסטיבל

משרד החינוך והתרבות

המועצה הציבורית לתרבות ולאמנות

משרד התיירות

עיריית עכו

הסוכנות היהודית - המחלקה לפיתוח הגליל

החברה לפיתוח עכו העתיקה

החברה למתנ"סים

מפעלי כור - עכו

אמנוח לעם

בנק דיסקונט

הפקה: אמנוח לעם

אמנות ציבורית ומדיה מוקדמת

ARTLAB

THE ART LAB
NATIONAL

Public Art and Early Media Archive

כלי יפה, חופש נפלא — עדינה בראון ב"גב' דיוויס"

כמו שנויות כל הצאוותי המכריזות והמפנטות, שורה של הגדרות שהגורו יותר ויותר את חוסן הדיון. ראשית, מהו סיפור — שואל כשר, ומרחיב להגדרה המוסרית המקובלת היום (באוניברסיטת בראיילן היא התקבלה קצת כמו פצצה אטומית כחלל האקוואריום האקדמי) של "טקסט, שאנשים הפועלים במסגרת סמכותם בעולם הספרות נותנים לו מעמד של קנדיט להערכה". שנית, מהו פילוסופיה — ושוב, להגדרה המוסרית: אלא שפה, בהיחס דעת קל במעבד, חורג כשר וטוען שעכשיו, אחרי שאמר שפילוסופיה היא הדבר אשר אלה השייכים לעולם הפילוסופיה קבעו שהוא פילוסופיה מותר לו — הוא, שממילא-שיך לעולם זה — לעצם הגדרה משלו. הוא מאפשר, כמובן, גם לאנשי הספרות לפעול בדרך דומה — אולם כשהוא דן בטקסט הספרותי לא נדרש כשר לצמצום ההגדרה המוסרית הרחבה, ואילו כשר דן בה — אחרי, הוא חוקר ויש קל

לחוך אופוזיציה קיימת בספרות העברית, שנוסחה הרבה לפני שניטשה החל בכלל לכתוב. הקושי הוא, אומר ברינקר, להבחין מתי פועלת עדיין אותה אופוזיציה משכונת ומתי נכנסים רעיונות נישאנים מובהקים — ופה, למרבה הצער, הצביע ברינקר על הקושי אבל לא על הכלים לאיתור ההשפעה. הנקודה המרכזית על הכלים להבחין בהשפעה, היא, שפילוסופיה ביותר שעלתה בהרצאה היא, שפילוסופיה המכוונת ליחיד, כמו זו של נישטה, והולכת ומתרחקת מההתכוונות הקולקטיב — המשמעות הכוללת ביותר שלה בהיקלטותה בספרות העברית היא, ההתכוונות לחיי הקולקטיב. כשנכנסת הפילוסופיה הניטשאנית לספרות העברית, היא הופכת להיות בעלת משמעויות לחיי הציבור והעם בישראל. ברינקר אף כל בעיה להצביע על עצמת ההשפעה של ניטשה על מחשבתם של סופרי הדור, שקלטו את חירותו, למדו אותה וכמה מהם השמיעו אותה: הקושי מתחיל כשהוא עובר הספרותי על הקושי בחקר החיים, ב"חוסן" מוסרי למשפחה בספרות מצביע ברינקר כבר בראשית דיונו.

טיולים נהדרים במסלולים המרתקים ביותר!

* אירופה: 8-30 יום.

* ארה"ב, קנדה ומכסיקו: 28-32 יום.

* המזרח הרחוק: 31 יום.

* דרום אמריקה: 23 יום.

* דרום אפריקה: 16 יום.

שייט באניות הפאר של ROYAL VIKING LINE

1) לאלסקה וקנדה (בשילוב טיול בארה"ב) 30 יום.

תאריכי יציאה: יוני-28, חלי-22,10, אוגוסט-27,15,3.

2) לחוג הקוטב הצפוני (כולל בקורים בקופנהגן ו-רינה) 19 יום.

תאריכי יציאה: יוני-22,15, חלי-27,15,3.

חוברת עם פרטים והרשמה בכל משרדי הנסיעות!

הטויר
האב ביותר

52 שנות נסיון
ערוות

הארגון, התכנון והביצוע ע"י אירופה טורס רח' בן יהודה 100 ת"א טל. 243224.

מופע קהילתי בנושא:

מי מפחד מנישואין?

מצבים בחיי נישואין ומשפחה
משחק תפקידים באמצעות השחקנים
דיון בהסתגלותם והיציאה מהם

ד"ר נוגה רובינשטיין

במחיר: **שמואל שי**
שחקנים: משה טימור, גילת אנקורי
לוח המופעים:
 1. יום ד' 20.4.83 אולם בני ברית רח' קפלן בשעה 8.30
 2. יום ב' 25.8.83 בית ברבור בשעה 8.30
 3. יום ב' 25.4.83 בית קמחי, רמת החייל בשעה 8.30
 4. יום ד' 27.4.83 בית רקיע יפו ד' בשעה 8.30
כרטיסים במחיר 75 שקל ליחיד
ניתן להשיג החל מתאריך 10.4.83 בין השעות 8.00-18.00
בבניין העיריה, במודיעין ובערבי המופע באולמות הנ"ל.

לפני שאתה קונה – השווה מחירים... ובוא לסלון וידאו סטאר!

*** וידאו נשיונל 333, 777**
*** JVC דגמי 7200, 7600**
*** תנורים * מקררים * מכונות כביסה**
*** טלוויזיות * וידאו * ספריית וידאו**

סטאר STAR

רח' שינקין 5, [פינת אלנבי], ת"א טל': 280324

מטותה של חלקה כזה, או על כל זכויות ההיסטוריה של הספרות, או התפתחות הספרות הלאומית, או אפילו מקרי השפעה על הספרות העברית המתחדשת משהו. ברינקר, שכלל הודיע לי עוסק ביחסים שבין הגות לספרות או בין הצהרת הכוונות של היוצר לבין התוצאה שכתב ועוד יחסים מהסוג הזה מתוך עניין בלבד, כלי שירצה להצביע על "חשיבות" או "הכרתיות" מחקר כזה – לא סימן הפעם אפילו את הקונטרסים החיצוניים של תחום הדיון הזה. כך, קצת הלוח באוויר וכלי שיוגדרו מיקומו ותפקידיו, קרטע לו הדיון ביטאניגות העברית בין הגותו המוצהרת של ברוצ'בסקי ובין הניגוי ניכורו הכרויים של י.ח. ברנע, מבלי שהצטיירה מסכת אחת כלולת לא עקרונית – אומי השפעה, אסמילציה של תומרים – ולא תאורה – מה מקומה של השפעה זו בין השפעות אחרות, וכדומה. בעיה מסוג אחר לגמרי עמדה בפני פרופ' אסא כשר, שגם הוא ניסה לשרטט מעין יחסים בין חשיבה פילוסופית לבין תוצר ספרותי – אומי אמנותי בכלל, תוצר העניין, השאלה – מהו סיפור פילוסופי? קיבלה, בסופו של דיון, תשובה מעין זו: סיפור פילוסופי הוא אותו סיפור שהתחיה המרכזית שלו היא אחד הנשאים הכלולים בהגדרת הפילוסופיה שנתן משהו שיש לו הסמכות להגדיר פילוסופיה. ששר ניסח את הדברים בדיקו כך, הוא כנה, חזי לסקלי

מי כשר לפילוסופיה

"ניטשה בספרות העברית החדשה" – הרצאתו של פרופ' מנחם ברינקר, בסיום המפגש "ניטשה כמבקר וכנהוג חיוני", המוקדש לזכרו של פרופ' וולטר קאופמן ז"ל, מוסד וי-לי בירושלים, יום ג' 12.4. "מהו סיפור פילוסופי?" – הרצאתו של פרופ' אסא כשר במסגרת הסדרה "ספרות ואידאולוגיה", אוניברסיטת בר-אילן, יום ד' 13.4. עיקר דיונו של פרופ' מנחם ברינקר הוקדש לנסיון להוכיח, בעיקר ע"פ ברוצ'בסקי, שהשפעתו של ניטשה המופיעה כמכרעת אפוזיציות שמעלה הפילוסופיה שלו – נכנסת

במחיר: **שמואל שי**
שחקנים: משה טימור, גילת אנקורי
לוח המופעים:
 1. יום ד' 20.4.83 אולם בני ברית רח' קפלן בשעה 8.30
 2. יום ב' 25.8.83 בית ברבור בשעה 8.30
 3. יום ב' 25.4.83 בית קמחי, רמת החייל בשעה 8.30
 4. יום ד' 27.4.83 בית רקיע יפו ד' בשעה 8.30
כרטיסים במחיר 75 שקל ליחיד
ניתן להשיג החל מתאריך 10.4.83 בין השעות 8.00-18.00
בבניין העיריה, במודיעין ובערבי המופע באולמות הנ"ל.

בריינקר – ניטשה ע"פ ברוצ'בסקי

כשר – מנוחה נכונה או לא

יום שישי, ב' אייר תשמ"ג, 15 באפריל 1983, גיליון 132